

nost. Jakob in Mimica sta mu zaraditega, ker je bil Rezikin stric, poslala semintja kako podporo v denarjih, ki je pa tudi ni vedel prav obrniti. Nekega zimskega jutra, ko je nastopil jako hud mraz, so našli vaščani Lojzeta zmrznjenega sredi polja, kjer je pijan obležal.

Rezika pa se je s pomočjo Jakoba šolala. Kadar sta šla Vrbičeva otroka obiskat svoj rojstni kraj, kjer sta kupila zopet nekdanjo hišo svojih staršev, sta vzela tudi Reziko s seboj, da je obiskala grob svojega nesrečnega očeta in strica.

Potoček in trobentice.

*Potoček, zakaj tako mimo hitiš,
pri svojih se znankah kar nič ne mudiš?
Najopi, najopi nas z bistro vodó,
povej nam, povej nam ti bajko lepó!*

*Trobentice vse zaprosile so ga —
potoček prijazno v odgovor šumlja:
»Ne morem, ne morem — skoz gozde, vasi
hiteti še moram tri dolge noči,*

*da pridem do reke zelenih obal,
kot bratca objame mogočni me val,
in hajdi do morja skrivnostnih globin —
ne mislite, da mi tam žuga pogin!*

*O ne! — Tam korale so svetle doma
in drugih zakladov bogata so tla,
kristalne palače na dnu se blišče,
v palačah pa morske kraljične sede . . .*

*Trobentice moje, če pridem še kdaj
na vaše livade iz morja nazaj —
povem vam natančno vse, kar le-tam
v globinah jaz morskih doživel bom sam.*

*In slišale boste ve bajko lepó,
ki take še čulo ni vaše uho . . .*

*V darilce vam bisere svetle podam —
s sijajem koral vam glavice obdam!»*

Kristina.

